

Notes breus

LLIURES

Els catalans hem votat l'Estatut. Catalunya ha determinat la seva voluntat. El dia dos d'agost, passarà a la Història com la data més gloriosa dels dies moderns. Els homes i les dones que l'hem viscut i que l'hem fet viure, n'estem gojosos i honorats.

Per les vies de la pau, amb règim de concòrdia hem arribat a la fita que freturaven els nostres vells. Ells iniciaren el recobriment de les llibertats catalanes. Nosaltres les hem assolit. Als que vindran toca de no deixar-les prendre mai més.

Els que ens hem passat la vida maldant pels moments d'ara, els que hem sofert totes les vicissituds perquè ha passat el catalanisme; els que hem estat titllats de visionaris, quan no de ximples; els que hem estat perseguïts per les nostres idees; els que hem reclamat en totes hores i de totes maneres el dret de la pàtria en dictar-se la pròpia llei; els que hem proclamat sempre la justícia que es devia a la nostra terra privada de llibertat, la diada del diumenge l'hem sentida com un premi a la nostra fe, com un reconeixement a la nostra perseverança. La fe que teníem en Catalunya. La perseverança amb que hem esperat la seva llibertat.

Falta un complement encara a l'acte d'autodeterminació que diumenge realitzà unànimement el poble de Catalunya. Falta la materialitat d'un reconeixement per part de les Corts Constituents. Hem votat el règim de relacions amb què els catalans volem viure dintre la República espanyola. Cal ara que la República accepti la nostra determinació. Ho cal, però, per tal de donar-li estat legal, forma jurídica, perquè el resultat del referèndum, la voluntat expressa del plebiscit no serà ni rebutjada, ni alterada ni discutida. L'Estatut és tant ferm com si les Constituents l'haguessin reconegut. Les Corts no poden de cap manera oposar-se al determini de Catalunya, la qual ofereix l'exemple de la seva gesta, als altres pobles de la República espanyola, d'aquesta República que entre tots aixecarem i en la qual tots ens hi hem de moure fermament, però lliurement també.

XEIX

Legislació social

Un decret del Ministeri del Treball del dia divuit de juliol prop pasat, diu que per tal d'evitar que en 1932 es repeteixi la crisi obrera del camp, com ha succeït aquest any, faculta les províncies andaluses i extremenyas i a totes aquelles altres que vulguin acceptar-ho, per què recarreguin amb un deu per cent les contribucions territorial i industrial.

L'Estat es compromet a reforçar aquests ingressos amb una quantitat discrecional i que ell estimi oportuna.

Aquest deu per cent el recaudaran els agents fiscals i el seu import quedarà a la Delegació d'Hivenda de cada província i aquesta tindrà a disposició d'una Comissió especial gestora creada en cada Municipi amb representacions de les classes contribuents, de la obrera i de l'Ajuntament.

Els Ajuntaments podran concertar amb les Caixes col·laboradores de l'Institut Nacional de Previsió i Caixes generals d'Estalvi avenços fins a un total d'un 66 per 100 de l'import de l'esmentat recàrrec amb la garantia d'aquesta recaudació.

A aquestes Comissions municipals se les imposa l'obligació de procedir immediatament a la confecció del cens obrer, per oficis, de llur població, i per la qual cosa han de prendre declaració als mateixos obrers per classificar-los, per bé que se la faculta d'excloure'n aquells que no puguin conceptuar-se com obrers o bé s'hagi de rectificar llur caràcter.

L'import d'aquestes recaudacions s'hauran d'aplicar en la realització d'obres municipals; es concedeix, però, caràcter preferent, en els Municipis rurals, als Serveis d'Higiene i sanitat, fins que una vegada aquests siguin atesos puguin plantejar-se'n d'altres menys peremptoris.

Les obres podran realitzar-se per administració i per contracta; sempre, però, amb l'obligació de contractar els obrers parats del respecte Municipi.

Aquest decret, com es fa constar en el seu preàmbul, està redactat per a remeiar la greu crisi obrera de l'Andalusia i Extremadura. Amb tot, però, creiem que podria

tenir aplicació en aquells altres llocs on són nombrosos els sense feina.

Tots sabem que la capacitat contributiva de la classe mitja redita més del que deuria, i que abans de posar cap nou recàrrec, caldria distribuir més proporcionalment i amb més justícia els impostos fiscals; però també hem de tenir en compte que el problema dels sense feina és un problema que no té espera i que se li han de donar solucions immediates.

Cal transformar moltes coses caduques de l'organització de l'Estat, i com que gairebé totes elles van lligades, caldria una activitat molt decidida dels governants, si es vol evitar que l'un problema no entrebanqui l'altre i esdevingui una lamentable desorganització general.

Es per això que no comprenem l'actitud passiva de molts republicans i fins socialistes, ni la tendència i injusta crítica que es fa des de molts indrets a l'actitud del partit de l'Esquerra Republicana de Catalunya.

Al nostre entendre són els únics homes que ens demostren que tenen una visió exacta de la situació real del nostre país, i, per tant, tots els seus extremismes no responen més que a l'afany d'encausar els problemes actuals per les vies legals del dret.

En un poble com el nostre que en matèria social està gairebé tot per fer, és necessari extirpar moltes coses injustes i que forçosament han de lesionar interessos creats.

Ha de tenir-se en compte, però, que l'interès particular, per respectable que sigui, sempre i ara més que mai s'ha de supeditar a les necessitats de la col·lectivitat.

Fins avui no hem sentit encara aquella sensació agradable del nou canvi de règim. Excepte el ministre de la Guerra, els altres només han donat una sèrie de decrets parcials i desordenats.

L'obra de conjunt de la Revolució no la sabem veure per en lloc, i és per això que no podem donar la nostra confiança a l'actual Govern i en canvi ens sentim identificats amb els directius de l'Esquerra Republicana de Catalunya.

Una intervieu amb Lluís Companys

"El Sol", de Madrid, ha publicat el següent intervieu amb el cap de la minoria parlamentària de l'Esquerra Republicana de Catalunya, senyor Lluís Companys. Diu, entre altres coses, referint-se a Maura:

"Ha desviado el debate para levantar el recelo y enconar las pasiones. En el problema catalán ha hecho la misma labor que su temperamento le lleva a hacer en el problema social.

Hablaba yo en mi discurso de la acción general del Gobierno y de las conveniencias nacionales del actual momento político. Combatí el ritmo lento y extático de la política gobernante, que es un peligro ante las inquietudes y apetencias de la opinión. Cité ejemplos y reclamé un Gobierno de izquierdas que respondiese además a la voluntad pública expresada en las últimas elecciones. Me referí al orden social de Cataluña, en Sevilla y en toda España, y a la Constitución, la reforma agraria y las leyes sociales... Y el señor Maura, agudo y ágil, se limitó a tratar de Cataluña, como si no tuviéramos voz para lo demás, y con una imprudencia manifiesta trazó un panorama angustiante de la vida económica catalana, y hasta habló del derecho que teníamos al suicidio.

Una cosa lamentable, que fué coreada porque Maura había hurgado en el rescoldo de antiguas diferencias.

Por si no hubiese bastante, nos acusó de pactos o complacencias con los procedimientos perturbadores del sindicalismo.

El discurso del señor Maura hizo un efecto venenoso. Y al acabar, cuando se hubo votado la confianza al Gobierno, algunos diputados, muy pocos, cuando gritaban "Viva la República!" se dirigían a nosotros, como si nos lanzasen un agravio. Necios! A nosotros, que nos hemos pasado 20 años de cárcel en cárcel por defender la República española; que fuimos los primeros en insurreccionarnos, y que luego hemos hecho el sacrificio de estar en el Gobierno civil, donde podíamos habernos estrellado, que era lo más seguro!

Es claro que esta incomprensión me apena."